

zavesah. Koraki so odmevali po kamenitem tlaku, in vrata so se zapirala okoli in okoli njegovega stanovanja, nad njim in pod njim. Semen je zgrabil zimsko suknjo, obšito s kožuhovino, pa vzel cilinder in debelo palico in oddivjal, ne da bi bil za seboj zaklenil. Po temnih stopnicah se je lovil na roke ob zid, ker še ni bilo razsvetljeno, a hitel je, kar je mogel. V glavi mu je vrelo vprašanje: »Ali bi šel ali bi ne šel?« . . . Včasih jo zajeceljal sam sebi: »Zakaj sem ravno jaz tak . . .«

Neznanska moč ga je gnala dalje in dalje.

(Dalje prihodnjič.)

LISTEK.

Stoletnica Puškinovega rojstva. Večer 18. in jutro 19. stoletja sta tudi zato zanimiva, ker sta dala Slovanom več znamenitih mož, pisateljev, pesnikov in učenjakov. Nam Slovencem sta se takrat porodila Slomšek in Prešeren, Čehom se je porodil Čelakovský, Srbom Vuk Štefanović Karadžić, Slovakom Kollár, Hrvatom Gaj . . . Rusom pa Puškin in Lermontov. Dne 7. junija (po novem koledarju) t. l. preteče sto let, kar se je porodil v Moskvi veliki ruski pesnik Aleksander Sergejevič Puškin. Ves ruski narod se pripravlja, da dostojno proslavi ta velevažni dan. Puškin pripada že zdavnaj in po pravici svetovni literaturi. (Prim. prof. Hostnika članek »Puškin v petdeseterih jezikih« v majski številki »Zvonovi«.) Tudi nam Slovencem je precej znan; marsikaj je že prevedenega iz Puškinove poezije, vsak izobražen Slovenec pa bi ga itak moral znati uživati v izvorniku. Stoletnice tega velikega genija ruskega se v duhu udeležuje tudi naš narod, naša inteligencija in naše časopisje. Slava Puškinu!

A. Aškerc.

Ivan vitez Trnski, pesnik »Kriesnic«, je slavil 17. aprila t. l. svojo osemdesetletnico popolnoma zdrav in čvrst. Redki so oni možje, katerim je usoda dodelila srečo, doživeti tako starost, in še redkejši oni, ki dožive ta dan, slavljeni od hvaležnega naroda. Ivan Trnski je sin učitelja ter se je popel po svoji darovitosti in neumorni delavnosti do polkovnika. Leta 1842. je objavil svoje Pjesme, katerim je St. Vraz napisal kritiko v »Kolu« (II. 105.). Kot ognjevit Ilirec je bil srčen prijatelj našega zemljaka Vraza in je tudi inace mnogo občeval s Slovenci, tedanjimi pristaši Ilirstva v Gradcu. Njegova dela so izšla zbrana v več zvezkih od leta 1881. dalje v Zagrebu. Njegove pesmi so rodoljubne in didaktične. Razen pesmi je spisal povest »Učitelj Dobrašin« ter je bil pridni sotrudnik »Nevena« in »Glasonoš«. Lani je še izdal »Pričalice«. Prevedel pa je iz najrazličnejših jezikov veliko število znamenitih del. Trnski je prevedel tudi Prešernovo pesem »Strunam«. Značajno za naše razmere je, da iz Ljubljane ni ne en glas pozdravil jubilarja. In vendar bi morali tudi Slovenci biti hvaležni Trnskemu, ki je Hrvate seznanjal s proizvodi slovenske muze in ki je bil prijatelj Vrazov, kateremu je pesmi v jezikovnem oziru pilil. Naj ga Bog ohrani še mnogo let!

R. P.